

Sygn. akt IV Ka 143/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2022 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodniczący:	1. SSO Agnieszka Połyniak
1. Protokolant:	1. Magdalena Telesz

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2022 r.

6. sprawy D. W.

7. syna Z. i E. z domu N.

8. urodzonego (...) w W.

9. oskarżonego z art. 226 § 1 kk

10. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

12. z dnia 22 września 2021 r. sygnatura akt VI K 1247/20

14. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 143/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z 22 września 2021r., sygn. VI K 1247/21</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator zarzucił na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, poprzez uznanie, że sprawstwo i wina oskarżonego D. W. pozostaje jedynie hipotezą oskarżyciela publicznego nieopartą żadnymi pewnymi dowodami, podczas gdy z relacji pokrzywdzonego P.K.wynika, iż oskarżony D. W. w dniu 23 września 2020r. w sposób agresywny odnosił się niego, wyzywał go, a zatem zebrany materiał dowodowy w postaci zeznań pokrzywdzonego oraz dokumentacji w postaci meldunku z dnia 23 marca</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

2020r. wskazuje, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 226§1 k.k.

2. obrażę prawa procesowego, tj. art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz dokonanie dowolnej oceny dowodów, tj. wskazanie w uzasadnieniu, iż wersja przedstawiona przez pokrzywdzonego była odmienna od wersji przedstawionej przez świadka D. K., podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, by pokrzywdzony wskazał go stanowczo jako świadka bowiem pokrzywdzony P.K. nie pamiętał kto mógł być świadkiem zdarzenia, a nadto wskazanie, iż wersja zdarzenia przedstawiona przez pokrzywdzonego była odmienna od wyjaśnień oskarżonego, podczas gdy w niniejszej sprawie

D. W. odmówił składania wyjaśnień, zatem nie było możliwości oceny korelacji tychże relacji pokrzywdzonego oraz podejrzanego;

3. obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. mająca wpływ na treść orzeczenia poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i nieuwzględnienie zeznań

pokrzywdzonego P. K.za wiarygodne w zakresie w jakim zawiadomił o przestępstwie popełnionym przez D. W. oraz uznanie za niewiarygodny dowód „meldunku z dnia 23 marca 2020 r.” (k. 4), podczas gdy Sąd uznał te same zeznania za wiarygodne w zakresie w jakim zawiadomienie dotyczyło przestępstwa popełnionego przez A. K. oraz meldunek w zakresie w jakim dotyczył A. K. a ponadto wskazanie, iż twierdzenia pokrzywdzonego P.K.nie zostały potwierdzone w innym materiale, podczas gdy Sąd dysponował w tym zakresie zeznaniami pokrzywdzonego i

oświadczeniem oskarżonego, który odmówił składania wyjaśnień, zatem był to wystarczający materiał dowodowy do podjęcia decyzji w niniejszej sprawie;

4. obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i uwzględnienie zeznań D. K. jako istotnych w niniejszej sprawie, podczas gdy świadek zeznał, iż w dniu 23 marca 2020 r. w ogóle nie pełnił służby w Areszcie, w związku z tym nie mógł być świadkiem zdarzenia o którym zawiadomił pokrzywdzony, zatem nie można uznać jego zeznań za istotnych w niniejszej sprawie, a tym samym wskazywać ich jako podstawę do uznania, iż zeznania te podważają wiarygodność zeznań pokrzywdzonego i są spójne z wyjaśnieniami oskarżonego, podczas gdy oskarżony D. W. nie złożył wyjaśnień w toku postępowania a pokrzywdzony

	<p>P.K.na rozprawie podtrzymał twierdzenie, iż nie pamięta kto mógłby być świadkiem zdarzenia o którym zawiadomił</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja okazała się skuteczna, co doprowadziło do uwzględnienia wniosku o konieczności uchylecia wyroku uniewinniającego D. W.. Rację ma bowiem skarżący, że ustalenia faktyczne, przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie przekonują, iż dokonane zostały na podstawie prawidłowo przeprowadzonej oceny zgromadzonych dowodów, a przede wszystkim, by ten materiał dowodowy był kompletny i istotnie uprawniał do wyprowadzenia wniosku, że zaistniały wątpliwości tego rodzaju, iż - zgodnie z brzmieniem reguły wyrażonej w art. 5§2 k.p.k. - należało je</p>				

już na tym etapie zinterpretować na korzyść oskarżonego i uniewinnić go od stawianego zarzutu.

Wskazać przede wszystkim należy, że zgodnie z brzmieniem zasady in dubio pro reo sądu w pierwszej kolejności musi stwierdzić, iż ujawniły się wątpliwości, których nie może usunąć, bowiem wyczerpane zostały możliwości dowodowe, czyli, że nie ma już dowodów, których przeprowadzenie mogłoby owe wątpliwości usunąć, bądź też treść dotychczas zgromadzonych dowodów jest tego rodzaju, iż na ich podstawie nie można dokonać jednoznacznych ustaleń, lecz jawią się co najmniej dwie alternatywne wersje wydarzeń. Nie ma natomiast ona zastosowania tam, gdzie występuje zwykle przeciwstawienie jednych dowodów - innym i pozostaje do przeprowadzenia racjonalna analiza wiarygodności poszczególnych grup dowodów, bądź też istnieją dowody,

których
przeprowadzenie
może owe
wątpliwości usunąć.

W omawianej
sprawy zgodzić się
wypada z
apelującym, że w
żadnym razie nie
można skutecznie
twierdzić, iż D. W.
przedstawił własną
wersję wydarzeń.
Odmówił wszak
złożenia wyjaśnień,
poprzestając na
krótkim
stwierdzeniu, iż
nie przyznaje się
do zarzucanego
mu czynu (k.
49, 172), trudno
na tej podstawie
dokonywać
jakichkolwiek
ustaleń.

Zasadnie przy tym
wskazuje skarżący
prokurator, że także
błędne było uznanie
przez Sąd meriti,
iż zeznania D.
K. stanowią dowód
podważający
wiarygodność
pokrzywdzonego,
skoro świadek
ograniczył się do
stwierdzenia, że 23
marca 2020r. nie był
obecny, ponieważ
to "nie jest jego
dzień" i dlatego nie
przypomina sobie
zdarzenia z udziałem
A. K. i D. W. (k.
172v). Świadek w

istocie nic nie wniósł do sprawy.

Jak wynika z relacji P.K. całe zdarzenie miało miejsce "po południu przy wychodzeniu na spaceriak", kiedy to chciał poddać kontroli jednego z osadzonych, co zobaczyć miał D. W. i "wydaje mu się, że był jeden z funkcjonariuszy przy tym", a dane D. K. wskazał, jedynie dlatego, że tak mu się wydawało ("być może na spacerniaku odbierał od niego K. D." - k. 10), zaznaczając, iż dane te można ustalić w książce zapisów służby, czego jednakże nikt nie zrobił.

Nie jest zatem tak, że wersji wydarzeń przedstawionej przez P.K. nie można spróbować zweryfikować.

Niezbędne jest w tym celu ustalenie, zgodnie z zapisami książki służby, kto tego dnia odbierał "na spacerniaku" osadzonych, w tym D. W. od pokrzywdzonego i przesłuchanie tej osoby.

Nadto wskazuje Sąd odwoławczy, że Sąd orzekający, dokonując ustaleń w sprawie i oceny poszczególnych dowodów, koncentrował się na sytuacjach, które miały związek z A. K., zaś w odniesieniu do D. W. -na tych, które miały miejsce w okresie późniejszym, tj. związanych z przeszukaniem celi (vide meldunek z 23.03.2020r., k. 6), czy samookaleczeniem, którego oskarżony dokonał w godzinach późnowieczornych (vide notatka służbowa z 24 marca 2020r., k. 5). Niemniej zdarzenia te nie miały nic wspólnego z opisaną przez pokrzywdzonego sytuacją. Tymczasem Sąd I instancji, dokonując ustaleń w sprawie, analizował właśnie te zajścia, które nie dotyczyły przedmiotowego zdarzenia z udziałem D. W., odnośnie którego P. K. złożył meldunek (k. 4) i zeznania, wskazując na jedną sytuację z chwili, kiedy wyprowadzał

oskarżonego na spacer. Do wniosku takiego uprawnia lektura uzasadnienia, w którym to w sekcji 1.1 przedstawił Sąd zajście przy wydawaniu posiłku w celi, przy wypuszczaniu osadzonych na spacer, jako te, w których uczestniczył jedynie A. K., zaś jedyną sytuacją, w której miał uczestniczyć D. W. miała być ta w trakcie przeszukania celi, w trakcie którego zabezpieczono sprzęt tego oskarżonego. Nie tego zaś dotyczyło zawiadomienie w części odnoszącej się do D. W.. Z treści meldunku wynika wszak, że choć dotyczy ona zachowań obu oskarżonych, to jednakże zajście z udziałem D. W. miało miejsce w trakcie wypuszczania na spacer, a nie wydawania śniadania, kiedy to wyłącznie A. K. miał użyć słów wulgarnych wobec pokrzywdzonego. Tak też zeznał P.K.w trakcie pierwszego przesłuchania, wskazując, że

"odnośnie D. W., po południu przy wychodzeniu na spaceriak (...) W. (...) zaczął mówić do niego, że się przypier... (...) wyzywał go do k..." (k. 10). Nie można zgodzić się z tezą, że materiał dowodowy rzeczywiście podważył wiarygodność pokrzywdzonego oraz że wersja przedstawiona przez D. W. "była zbieżna z wyjaśnieniami współoskarżonego A. K.". W sytuacji, kiedy żaden z oskarżonych wyjaśnień nie złożył (A. K. jedynie potwierdził, że przyznaje się do tego, co zrobił - k. 63), nadinterpretacją jest twierdzenie, że wersje oskarżonych "są zbieżne". Analiza akt sprawy prowadzi bowiem do wniosku, że Sąd meriti nazbyt pobieżnie przeanalizował meldunek pokrzywdzonego oraz jego pierwotną relację i następnie błędnie zinterpretował słowa D. K. jako przeczące wersji pokrzywdzonego. Żaden dowód nie potwierdza także

<p>tego, że obaj oskarżeni byli w grupie, którą pokrzywdzony prowadził na spaceriak, takich ustaleń przecież nikt nie poczynił.</p> <p>Z tych też względów zgodzić się należy z apelującym, że ustalenia faktyczne poczynione zostały w oparciu o dowody, których oceny dokonano z przekroczeniem zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. i w istocie wbrew treści tych dowodów (art. 410 k.p.k.).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym niepodjęcie z urzędu działań w celu ustalenia</p>			

danych funkcjonariusza służby więziennej, który 23 marca 2020r. pełnił służbę wraz z P. K., jak też błędną oceną rzeczywistej treści meldunku pokrzywdzonego i wynikających z jego relacji okoliczności, w jakich miały paść słowa wulgarne pod adresem funkcjonariusza służby więziennej, konieczne jest przeprowadzenie na nowo postępowania w celu prawidłowego przesłuchania pokrzywdzonego i oskarżonego (jeśli będzie to możliwe), ustalenia okoliczności zajścia, o którym zawiadamiał pokrzywdzony (w chwili wyprowadzania oskarżonego i pozostałych współosadzonych na spacer) i zweryfikowania tej relacji.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwiężle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa		

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	z uwagi na brzmienie art. 454§1 k.p.k. jak też wskazane błędy i zaniechania w toku postępowania dowodowego, które skutkowały uniewinnieniem D. W. konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku	# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia	
<p>Z przyczyn wskazanych w sekcji 3.1 zaskarżony wyrok nie mógł się ostać, konieczne jest bowiem ponowne przeprowadzenie postępowania dowodowego, tj. wnikliwe przesłuchanie oskarżonego i pokrzywdzonego na okoliczność przebiegu zajścia przy wyprowadzaniu osadzonych na spacerniak i słów, które miał wówczas wypowiadać oskarżony pod adresem pokrzywdzonego (ono stanowi clou sprawy), jak też ustalenie danych funkcjonariusza służby więziennej, który miał mieć służbę wraz z pokrzywdzonym i przesłuchanie tej osoby, a dopiero na tej podstawie ustalenie, czy zachowanie D. W. wyczerpało ustawowe znamiona zarzucanego mu występku z art. 226§1 k.k. Wobec niewyczerpania możliwości dowodowych, jak też wskutek błędnej</p>	

<p>i nazbyt pobieżnej oceny dotychczas zgromadzonych dowodów, wniosek sądu meriti, iż ujawniły się wątpliwości, które zobligowany był zinterpretować na korzyść oskarżonego jawi się jako nieuprawniony.</p>		
<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>Agnieszka Połyniak</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>	
---	--

Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Rejonowej w Świdnicy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie D. W. od zarzutu popełnienia czynu z art. 226§1 k.k.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana